

"Inte skära, bara rispa!"
kuului alkutervehdykset,
sanat, aivan ensimmäiset,
ne sanat, rumat, kamalat,
kovasti korahtelevat,
soinnutta sorahtelevat,
jotka kuulin korvillani
Ruotsin maahan tultuani.

Olipa onni rääkyjälle,
pahuksen räkänokalle,
etten puukolla pukannut,
vihaisesti viilotellut,
tehnyt huulihalkoiseksi
vaskisella veitselläni,
terävällä Marttiinilla.
Enhän kieltänsä osannut.

Ketaleesta semmoisesta,
kalehvasta kauheasta,
tulikin hyvä kaveri
jopa iltana samana,
vaikka leukaillut olikin.

Kun tuli puukosta puhetta:
olennaista oikein onkin,
näille Ruotsin ihmisille,
kuvitella Suomen miehet
puukko kourassa kovassa,
niin syytellen ilman syytä.
Usein siitä mainitsevat,
tämän tästä tolkuttavat.

Tottumukset, tään tapaiset,
saivat aikaan sielun vamman,
traumaattisen järkytyksen,
vaurion iänikuisen.
Selitetty niin on mulle,
psykoanalyysikin tehty,
vakuuttava ja vakava.
Kai lie siihen uskottava.

On asia aivan selvä,
tykkänään läpinäkyvä;
siitä neuroosi kehittyi
(oispa Freud yhä elossa!).

Juurtui koston kiihko päähän,
tai sydämeen - jos ei päähän.

Kai tiedät, hyvä lukija;
obsessio, pakkomielle,
häiriö viheliäinen
ei oo kunnostettavissa,
solmu selvitettävissä,
ei päivänä muutamana,
näkemättä suuren vaivan,
kokematta harmin, haavan.

On mua laiskaksi sanottu,
joskus nahjusmaiseksi.
Kiistatta se onkin totta.
Kai se siitä johtuneekin,
kun sen oikotien valitsin,
helpommasta päästä, aivan.

Minusta tuli kirurgi.